

результати можна отримати за допомогою інноваційних проектів, але, на жаль, не знають як цього досягти. Так навіть найперспективніша ідея може зазнати провалу.

За умов певного ризику й невизначеності, успішному і якісному прийняттю рішень в управлінні інноваційною діяльністю заважає відсутність належної організаційної структури підприємства (особливо великого), яка адаптована до специфіки здійснення інноваційної діяльності. Так за допомогою створення спеціальних структурних одиниць або підрозділів (наприклад, внутрішній венчур) можна набагато ефективніше управляти інноваційною діяльністю.

Наведені проблеми вимагають особливої уваги. Їх першочергове вирішення допоможе підвищити результативність інноваційних процесів, що в свою чергу активізує створення та впровадження на підприємстві різних нововведень, і це дуже важливо, адже головною складовою успіху на будь-якому підприємстві є інноваційна діяльність.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Величко О. П. Маркетинг, інновації та якість як об'єкти стимулювання в управлінні вітчизняною вищою освітою / О. П. Величко, Л. А. Величко // Маркетинг інновацій та інновації в маркетингу: Матеріали XI Міжнародної науково-практичної конференції (м. Суми, 28–30 вересня 2017 р.) / Сумський державний університет. – Суми: Триторія, 2017. – С. 52–53.
4. Боярська М. О. Управління інноваційними процесами на підприємствах: особливості реалізації / М. О. Боярська // Економіка підприємства та управління виробництвом. – 2011. – №4. – С.112–116.
5. Гринько Т. В. Теоретико-методологические основы адаптивного инновационного развития / Т. В. Гринько // Экономика промышленности. Институт экономики промышленности НАН Украины. – 2011. – №2-3 (54-55).

Андросова І. О., д. е. н. Гринько Т. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СТРАТЕГІЯ ВПРОВАДЖЕННЯ МОДЕЛІ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ

Поняття інноваційна економіка набуло поширення лише у 1990–х роках, та застосовувалось до країн, де 60–80 % промислових підприємств займались інноваційною діяльністю. Сектор інноваційної економіки з'явився у країнах з середнім та високим рівнем розвитку ще після першої науково-технічної революції.

Інноваційна економіка – це економіка країн, яка здатна ефективно використовувати будь-які корисні інновації для суспільства, це можуть бути патенти, ноу-хау, ліцензії, нові або запозичені технології.

До складу інноваційної економіки входять шість основних елементів: наука; освіта; інноваційна промисловість, що реалізує ноу-хау; людський капітал (включаючи якість життя та спеціалістів з високою кваліфікацією); інноваційна система, що включає законодавчу базу та матеріальні складові інноваційної системи; сприятливі умови функціонування наукової сфери, праці та життя новаторів.

Одним з ключових етапів постіндустріальної інноваційної економіки є економіка і суспільство знання. Саме інноваційна система і економіка, венчурний бізнес в різних країнах являються моделлю для країн що розвиваються, до яких і відноситься Україна [1].

Головним орієнтиром для оцінки інноваційних процесів в світі є глобальний інноваційний індекс, що був введений в 2007 році у Корнельському університеті. Цей показник характеризує рівень впровадження інновацій в різних сферах, таких як освіта, бізнес, інституції, інфраструктура, та формує рейтинг серед 126 країн. З кожним роком Україна впевнено підіймається у свої позиціях в рейтингу серед країн світу. Згідно цього індексу Україна займає 43 місце у 2018 році, перше місце займає Швейцарія. Найбільш високі показники в інноваційних процесах проявляються в освіті та науці, бізнесі (43 і 46 місця відповідно), але інституції та інфраструктури залишаються в занепаді (107 та 89 місця відповідно) [4].

Для подальшого росту індексу та росту в інноваційній сфері Україні слід провести реструктуризацію економіки, що буде направлена на розвиток економічної активності в нових (нетрадиційних) видах діяльності. За спостереженнями вчених інновації – це найбільш ефективний каталізатор пожвавлення економіки, вони сприяють економічній реструктуризації, росту виробництва та являються головним джерелом економічного росту в країні [5].

Основний вплив на ці зміни здійснює держава, що проявляється в фінансуванні науки, системи економічного стимулювання підприємств до здійснення новітніх розробок, підтримка підприємницької діяльності, заохочення іноземних інвестицій. Одним з найпродуктивніших напрямів сприяння держави перейти на інноваційну модель економіки є фінансування роботи лабораторій, земель для будівництва теплиць, території для складування та транспортування, нова дорожня інфраструктура, виставочні зали – все це на умовах пільгових кредитів.

Однією з головних проблем низького рівня інноваційної діяльності підприємств України є несформований попит промисловості на інновації, слабкі

ринкові стимули для розвитку науки. Причинами цього є: відсутність дій системи економічного стимулювання інноваційної діяльності, система науково-дослідницьких та досвідчено-конструкторських робіт в цілому не має на увазі доведення наукових розробок до їх комерційного використання. Протягом 2004–2018 рр. наукоємність ВВП (використовується для аналізу надходжень у наукову сферу) скоротився на 0,53% і складає 0,66% ВВП, це мінімальне значення за всю історію України. Цей показник не відповідає критеріям розвинутих країн, де значні фінансові вливання направлені на розробки та дослідження [3].

Спираючись на данні Global Innovation Index, індекс інноваційного розвитку України, що складає 38,5, дозволяє Україні займати 43 місце серед 126 країн у 2018 році. Для порівняння країна-сусід Польща має індекс 41,7 і займає 39 місце у рейтингу. Також Україна стала одним з лідерів серед країн, що ефективно здійснюють інноваційну діяльність шляхом перетворенню інвестицій в освіті та дослідженнях у сфері НДДКР у високоякісні розробки. [6]

В Україні загальний об'єм фінансування науки становить 10,3 млрд грн, з них країна вкладає лише 4,1 млрд грн. Державні витрати на науку втричі менші, ніж фінансування країн Європи у свою науку [2].

Через хронічне недофінансування сфери НДДКР порушує цілісність структури, виснажує кадровий потенціал. За останні роки чисельність працівників наукових організацій зменшилась на 18,6%. Значна частина витрат на наукові та науково-технічні роботи самостійно організацією спрямовується на оплату праці працівників – 51,9%, фактично через це не відбувається оновлення парку наукових приладів і устаткування. Близько 75% наукового устаткування науково-дослідних організацій і лабораторій НАН України експлуатується понад 15 років, у розвинутих країнах термін становить 5-7 років.

Згідно цих умов Україна не може виступати конкурентом для інших розвинутих країн, оскільки розробки не доходять до стадії впровадження у виробництво.

Перехід до нової інноваційної політики повинен супроводжуватись вдосконаленнями в сфері освіти та науково-технічної діяльності та в сфері економіки. Ключові напрямлення розвитку країни у цьому напрямленні прописані у стратегії ЄС «Європа-2020. Стратегія розумного, стійкого і всеосяжного росту»:

1. Створення Європейського дослідницького простору.
2. Покращення умов для бізнесу та інновацій.
3. Впровадження партнерства між ЄС та країнами-учасниками.

4. Укріплення та розвиток політичних інструментів для розвитку інноваційної сфери.

5. Розширення партнерських відносин між освітою, бізнесом та наукою [3].

Отже, для України ці стратегічні кроки допоможуть впровадити інноваційну модель економіки у короткі строки та виступають орієнтирами для подальшого розвитку. Враховуючі роль бізнесу у формуванні попиту на інновації, зміна орієнтиру на такий вид діяльності буде мати основне значення. Це допоможе при завоюванні нових ринків та виходу на світовий ринок. При допомозі влади, українські підприємці за наявності інновацій стануть більш конкурентоздатні та матимуть перспективи для покращення позицій на ринку.

Список використаних джерел:

1. Корчагин Ю.А., Инновационная экономика и экономика знаний [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lerc.ru/?part=articles&art=11&page=37>.
2. Перезапуск или Куда идет экономика Украины [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://project.liga.net/projects/economical_innovations/
3. Україна піднялася на 7 позицій у Глобальному індексі інновацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://talks.happymonday.com.ua/ukraine-u-globalnomu-indeksi-innovacij/>.
4. Гринько Т. В. Сутність інноваційної активності підприємства та її оцінка / Т. В. Гринько // Бізнес Інформ: Науковий журнал, 2011. – №11 (406). – С. 62-64.
5. Гринько Т. В. Формування системи управління інноваційним потенціалом підприємства: теоретичний аспект / Т. В. Гринько, С. О. Єфімова // Сучасні технології управління розвитком підприємств України: механізми, реалії, перспективи: Колективна монографія / за заг. ред. Т. В. Гринько. – Дніпропетровськ: Біла К. О., 2016. – С. 23–32.
6. Аналіз індекса інноваційного розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.globalinnovationindex.org/analysis-indicator>
7. Гринько Т. В. Організаційні зміни на підприємстві в умовах його інноваційного розвитку / Т. В. Гринько, Т. З. Гвініашвілі // Економічний часопис-XXI. – 2015. – №1-2 (2). – С. 51–54.

Антоненко С. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Конкурентне середовище промислових підприємств у сучасних умовах характеризується високим рівнем динамізму економічних відносин, а відтак, скороченням планового періоду стабільної їх діяльності. Істотні зміни в масштабі й складності зовнішнього середовища промислових підприємств посилюють невизначеність прийняття та реалізації управлінських рішень стратегічного та тактичного характеру [1]. Досліджуючи стратегічне управління розвитком